

Avui celebrem el martiri dels apòstols Pere i Pau, morts a Roma per fidelitat a Jesucrist. Pere, pescador de Betsaida, va seguir Jesús des del començament i va rebre l'encàrrec de ser el punt de referència de la seva comunitat de seguidors. Tot havent-lo negat, enamorat d'ell, optà decididament per anunciar-lo fins a la mort. La seva vida està marcada per tres moments: l'hora de la crida, de la pregunta i de la fuga i del retorn. Pau, jueu de Tars, fariseu, perseguidor dels cristians, descobrint Jesús canvià la seva vida totalment i se la dedicà fins al martiri. Ell obrí l'Evangeli als pagans. D'ell admiram la riquesa de les seves tres cultures: hebreu de raça i religió, coneixia la llengua i l'estil de les ciutats hel·lenístiques, posseïa la ciutadania romana. Aquesta festa d'avui és antiga i universal. L'Església la celebrà abans que el Nadal del Senyor. Avui celebrem el fonament apostòlic de la fe cristiana. Per camins diversos, però guiats per un mateix esperit, van estendre l'evangeli entre els jueus i els pagans. Celebrem aquesta festa amb gran sentit ecumènic.

Parlant amb algú que es sentia cansat, li vaig dir que mai hem de perdre la capacitat d'acarar problemes. El que ens convé, en situacions semblants, és reconèixer que les coses són com són i que està en les nostres mans complicar-les més o simplificar-les. Sant Pere, en moments de conflicte personal amb Jesús, ho simplificà, rectificà, demanà perdó i confià. Pau, després d'una capficada personal que el va fer reflexionar, no va dubtar en canviar i, confessant que havia estat un perseguidor dels cristians (Fets 22,3-5), es convertí dient senzillament: *Què he de fer, Senyor?* I el Senyor el dirigí a Damasc. I ajudat per Ananies recobrà el sentit de tot (Fets 22, 6-16).

Morint-se em va dir algú: *"Escampeu. Gens m'interessa en aquestes hores haver estat ric i de dretes. El que m'interessa és haver respost positivament a l'amor. I reconec que havia d'haver estimat més"*. Durant la nostra vida hi ha qui passa el temps intentant acumular i, també, lluitant quasi fanàticament perquè hi hagi una opció política concreta que ens governi. I l'economia de cadascú i l'opció política, amb la seva coherència i veritat, importen, és clar que sí. Però el que més importa és estimar de cor i obrir un diàleg sense tancar portes a ningú. Mestres ens ho són Pere i Pau. Així s'expressava sant Agustí: *El dia d'avui és per a nosaltres sagrat, perquè en ell celebrem el martiri dels sants apòstols Pere i Pau. No ens referim a uns màrtirs desconeguts. A tota la terra arriba el seu pregó i fins als límits del món el seu llenguatge. Aquests màrtirs, en la seva predicació, donaven testimoni del que havien vist i, amb un desinterès absolut, donaren a conèixer la veritat fins a morir per ella.*

No m'agrada murmurar. La murmuració és com un càncer que destrueix famílies i amistats. El que creiem que hem de dir val més dir-ho cara a cara i amb cordialitat. No entrem en aquest joc tan baix que desfà la fama de les persones. Sant Pau ens ho recorda: *No murmureu, com alguns d'ells murmuraren, i van morir a mans de l'exterminador* (1Co 10, 10-11).

Passejant per Ciutadella i veient tantes persones diferents que passegen, pens: *Què és el que ens complica la vida fent-nos adversaris?* No serà el so de les seves paraules ja que en aquests moments convivim amb un munt diversos de sons i llengües. Tampoc la diversitat de les seves cultures que a tots ens enriqueixen. *Què serà?* Crec que el fanatisme que exclou i margina a qui no pensa ni actua com ho fa un mateix. Els fanatismes són malèfics. Visquem amb cor ecumènic. Sant Pere i sant Pau ens recorden que tots, sense diferències, estem cridats a la santedat: *També vosaltres sigueu sants amb tota la vostra manera de viure, tal com diu l'Escltura: "Sigueu sants, perquè jo som sant"* (1Pe 1,15).